

CARME SOLÉ VENTURA

FAX Nº 265.29.80

Nº DE PASS 6

José Agustín Goytisolo

tel. 1 FAX 200.51.16

L'Angel Verd, (traducció al català de Asun Carandell)

Vet aquí que una vegada hi havia un Parc, en una gran ciutat de la vora del mar. Fins feia ~~ben~~ poc, aquest Parc tenia ~~poca~~ vida, i com més lluitaven els jardiners per aconseguir que els arbres es fecin més macos, més deslluïts quedaven.....Era menester un prodigi per a fer que creixessin ~~com cal~~. A la vora del Parc hi vivia un Noi, ja tenia sis anys, i es deia Víctor. Anava a escola i, en un balcó de casa dels seus avis, que era davant mateix de casa seva, hi tenia torretes amb flors que no es feien gaire. Quan sortia d'escola el seu avi el portava al parc; aixó li agradava molt.

Una matinada de la tardó, d'aixó ja feie ben bé un any, havia arribat a la ciutat un personatge molt extrany, i de seguida, s'en va anar cap el Parc. Era un Angel tot vert, era l'Angel Verd (De les seves ales sortia llum, la llum era de molts tons de verd)..

Des de aleshores, el Parc es convertí, a poc a poc, en una mena de selva a on els nens i nenes es podien amagar, i omplir els pulmons amb el seu aire, tan nèt. Hi havia camins i caminets per correr, sorra molt neta per a fer castells, llacs amb nenúfars, peixos i tortugues; gespa, fonts d'aigua fresca...

La gent gran i els qui vigilaven la canalla, se'n als bancs; al sol, a l'hivern, y a l'ombra, a l'estiu. Mentre el Noi jugava a fet-i-amagar, l'Avi ~~seia~~ al seu banc preferit, llegia el diari y, com que era molt sociable, enraonava amb la gent i els demanava el seu parè de les coses de la vida.

L'autoritat visible del Parc era el Guarda, ^{QUASI} tot ho veia. De vegades, havia de recordar a la canalla que el Parc es el jardí de tots, que els arbres són necessaris per a respirar, que el color verd és bo per la vista, i altres raonaments que convencien ^a tots ^{els} nens.. Es a dir, quasi a tots; n'hi havia d'ignorants que feien malbé les plantes, i gent ja crescuda que s'enfadava si el Guarda renyava els ^{els} seus fills; ^{POT SER} poder es pensaven que ^{el Guarda} l'Autoritat volia el Parc per ell sol.

De bon matí, aquest mateix Guarda obria les portes del Parc y feia entrar els jardineros, que passaven un parell d'hores tot escombrant els camins, regant els arbres, retallant ~~els~~ (setos); també plantaven flors y tallaven les branques seques. Aquesta feina, tant important, ^L que fins aleshores els havia lluit poc, es multiplicava per deu, ^{HS} des que havia arribat l'Angel Verd. Ells no savien que existia, però, ^{NO SE EN VEIEN} DONC NO EL VEIEN.

El Parc semblava màgic; totes les plantes: arbres, arbustos, plantetes amb flors i gespa, es veien sans, brillants, i amb ^{ESSE} diferents tons de verd, molt lluninosos. La gent es preguntava si cap ~~ser~~ ^{ELS} extraterrenal protegia el Parc, donç no podia ser que la feina dels jardineros, l'aigua, ^{ELS} l'abono, el Guarda, y tot plegat que fins llavors havia donat poc resultat, ara, de cop i volta, fecin el miracle. Era el Parc més alegre, més acollidor, més divertit i més misterios que s'havia mai vist. Donç bé: aquest ~~ser~~ ^{ESSE} extraterrenal era, com nosaltres ja savem, l'Angel Verd.

Cap a les deu del matí començava a arribar la gent: criatures en ^{COINVENTS} cochets, amb els seus acompanyants, gent gran que caminava a poc a poc, ^{PBC} A migdia, arribaven nens i nenes més grandets, que sortien d'escola i ~~no gaire~~ després marxaven a casa, per anar a dinar.

A la tarda, la mateixa ^{PROCESSO} professor; i al vespre, quan ja començava a marxar tothom, el Guarda, amb un xiulet, feia saber a la gent que desseguit tancaria les ~~portes del Parc~~

REIXES D'ENTRADA AL PARC.

al llibre

3

Un dia, quan s'acostava l'hora de dinar, i ja quedava poca gent, l'Avi, que llegia amb molt d'interès, assegut al sol en el seu banc, va notar una presència estranya que es dirigia a ell, quasi sense tocar a terra. Va ^{ALCAR}girar el cap i va veure un meravellós Angel Verd, que el saludava tot inclinant ^{SE}el cap.

-Sègui, li va fer, mentre pensava, a bon segur que aquest ^{ERA}es el responsable de l'espectacular canvi del parc. Aquest ^{MOLT}mana més que el Guarda, ^{AIXO ES COSA SEGURA}

- ¿Es vosté qui vigila les alzines, els llorers, els baladres, i les palmeres?

L'Angel Verd no va parlar. Contestà afirmativament i ^{IAS}senyalà els xiprés, els arbres de l'amor de Judea, y les flors.

L'Avi va dir: -Donç el felicito, aquest Parc cada dia es més bonic... Vet aquí el misteri que ningú no s'explica...

L'Angel va somriure, satisfet perquè es reconeixien les seves virtuts, els poders màgics y la seva professionalitat.

L'ombra d'un home va treure l'Avi de la seva ^{XERRAIA}conversa. Era el Guarda.

- Escolti! Es troba bé? Que està marejat?

- Jo?-va fer l'Avi sorprés.

- Sí, sí, vosté...

-No gens! Per què ho diu?

- Donç perquè fa una estona que parla ^{tot}sol.

→ (després
de estar
aquí estés)

- Donç perquè fa una estona que parla tot sol.

-Sol? ^Y ara...! Jo parlava amb aquest Angel...

-Quin Angel? Però si aquí no hi ha ningú! Vol dir que no li ha pres massa el sol? Vosté es l'Avi d'aquell nen tan llest, oi?

-Sí...vosté ja ens coneix,venim cada dia.

-Sí, ja ho sé...Au, creguim, vagi cap a casa; les insolacions són molt dolentes,i més ara, amb tot aixó que diuen del forat d'ozó.

L'Avi no s'ho creia, pero s'en va adonar desseguida: el Guarda no veia l'Angel, i no cal dir que els demés, tampoc. Tant per tant es va posar dret per marxar, no volia discutir amb el Gauarda que si sí, que si no. El Noi venia tot corrent,y poder tenia gana; va saludar l'Angel y li fe un petó y aquest li passar suaument l'ala dreta pel cap. Desseguit es van entendre: eren dos enamorats de les plantes...^{EL NOI TAMBE VEIA L'ANGEL}

-Pot venir ^{CERTS} a dormir a casa, va dir l'Avi a l'Angel Verd, ^{MAI} la dona hi creu ~~molt~~ en els angels y també li agraden les plantes, com al meu nét. Au, vingui. ¿Que farà aquí tot sol? l'Angel va somriure, agraït. Massa temps fora de casa y sense que el veiés ningú....L'Avi y l'Angel van acompanyar el Noi a casa seva, y com que, davant per davant ^{ELS} l'Avi hi tenia el pis,l'Angel va pujar volant al balcó,a on l'Avia ja l'esperava. L'Avi, va anar cap a la porteria y pujà en l'assensor.

A la tarda,l'Angel va posar un parell de missatges per fax, que era més ràpit que el seu sistema, que no sabem quin ^{ERA} es. Al vespre, l'Angel explicà, amb signes y dibuixos,els problemes mes urgents que es veu que tenim, y més que en tindrem si anem tallant arbres y altres ~~rucades~~ ^{BARBARITATS}.

Varen sopar, ¹ Au, a dormir! L'Angel es va posar tot estès a un llit molt llarg que li havien preparat. Al matí, de bona hora, va volar al parc, ~~volia~~ ser-hi avans que els jardiners arrivessin, ¹ des d'un xipré

HABIM DE

molt alt, començà a enviar ordres molt ben calculades a cada una de les plantes.

Els arbres, les flors, la gespa, es varen posar tots amples, ^{cufois}. Quan va acabar la feina, ja el Noi corria per la gespa, i poc després l'Avi s'acostava, tot xino-xano, pel caminal. Grans alegries pero, una mica de prudència, no fos cas que el Guarda veiés l'Avi parlant sol, y el tornés a aviar cap a casa!

Durant mot de temps, l'Angel va supervisar el Parc. No se com s'ho feia, però jo ^{TOT HOM VELL} mateix vaig veure el Parc y ^{nois}, quin canvi! Els jardiners estaven tan satisfets que no s'ho podien crure, tot brillava, els arbres creixien, les flors eren ^{mes} maques que mai... I l'Angel, que es ^{VOLAVA PEL DE MONT} passejava per dalt, com un ocell, tot s'ho mirava, y ^{SOMRIEIA} ho veneia. Quan ja havia cabat la feina de cada dia, anava cap el banc de l'Avi, y aquest li feia cinc centims de los notícies del dia. Quan el Noi veia l'Angel, li demanava que li fes passigolles amb les plomes, y l'Angel, a més a més, li trametia com fer creixer més maques les plantes del balcó.

Van passar dies, setmanes y mesos, y un bon dia l'Angel ja no hi era, havia desaparegut; s'havia esfumat. Era increible: ^{havia marxat} sense dir res. Però quan van desfer el llit a on dormia l'Angel Verd, van trobar una carta; L'Avia la va llegir en veu alta, tota emocionada, a l'Avi y al Noi. La carta deia:

" Benvolguts amics, ^{OS} ~~un~~ deixo aquesta carta per a dir-vos que el Congrés dels Verds m'ha enviat a revitalitzar un altre ^{LLOC} ~~parc~~, que està molt ^{MES} perdut ^{que} ~~com aquest~~ fa dos anys. M'en vaig, però tornaré, m'ho he passat d'alló més bé amb vosartres, y us estimo de valent. Si voleu res de mí, escriviu-me. Només cal que hi poseu a la carta: Angel Verd, Greenpeace, el Mon. El Congrés dels Verds ja m'avisarà. Aquí teniu una ploma per a fer passigolles al Noi. Un estimo molt. ~~(firmat)~~ Angel Verd. Y sí, tot buscant van trobar la ploma verda.

← ^{GLAGASTS} L'Avi, l'Avia y el Noi van quedar de ~~pedra picada~~. Tampoc es extrany, alló no tenia res de normal, ha de ser impresionant conviure amb un esser tan exeptional; y una verdadera llàstima perdre'l en un

1 SENSE SOSPITAR-HO.

EXCLAMAR-SE

UNA MICA,

tres y no-res. Pero aquella família era molt optimista y després d'uns quants "ais!" van comprendre la importància de la missió de l'Angel Verd, van agafar les coses pel lloc que no cremen, y ja feien plans per a viatjar a l'altre extrem del mon, tot pensant a ón l'Angel estava fent de los seves...

Y des d'aquell dia... DES DE Aleshores, NO PASSAVA DIA EN QUE NO PARLESSIN DE L'ANGEL VERD